

Igaz mesélő

*Ordasodnak az egek is,
hogy ne vadulna el az élő?
Rég kibullott a fogam is,
lebetek tán igaz mesélő.*

*Pénzbe és voksokba gabalyodik
az, aki minket jobbra vezetne.
Pedig a kikerics ingyen virít,
s ingyen mond fontosat a nagy elme.*

*Pénzbe kerül a bőví s a pucc.
Az állatok erről többet tudnak.
Mindenük a bőrük és a zsákmányuk.
S a fák ingyen virágba borulnak.*

*Ezért biszek a márciusban,
s az augusztus ezért lankaszt.
Megértem a farkast a havasban,
de nem értem meg az emberi ordast.*

Önkéntes zászlós

*Életedet mint ritka ajándékot fogadtam,
s jaj Istenem, érte mit adtam!*

*Kisajtoltam sejtjeidből az utolsó csepp olajat is.
Ritkán jutott eszembe, hogy adjak is.*

*Tündér játékaik után most kifosztottnak érezheted magad.
De nem az életünk volt az, mi értelmet ad?*

*Én ösztönlény vagyok, bár vallom a számítástechnika csodáját,
s lényed, mint tintafolt itatóson, úgy jár át.*

*Szeretném, ha én is így járhatnálak át téged.
Szeretném, ha nap mint nap odaadnád a szüzességed.*

*Bántanak, tudom, bántások, gyötrelmes feneségek.
De én az oltárra fektettelek és imádlak téged.*

*Én megtartottam kettőnk életének szent titkát,
s melled lövedéke mint önkéntes zászlóst, úgy üt át.*

Hagyj jelet

Ó, én zablázott szívem,
bírod-e még a felindulást,
mikor seregek gyűlnek benned,
sok géppisztolyos, kópiás,
amikor robbanni kéne, robbantani,
csurogjon a vér – vért ontani,
mikor a világ szennye
annyira torkodra forr, mint a bortól a nyál,
kiköpnéd, nem megy,
krákogsz – itt megfulladni muszáj,
amikor tályogként fakad föl ezer sebed,
amikor magába mártja törét a lelkiismeret, –
vannak percek, mikor
a kínok úgy feltornyosulnak,
hogy tőlük a papír sarkai felkunkorulnak,
de a lapokat simítsd el, hagyj jelet,
amikor magába mártja törét
ismeret, lelkiismeret.

Pedig ez itt a béke, nincs háború,
de ennyi kilátástalanság
annál is iszonyúbb,
az emberek önként ölik el magukat,
miként öngyilkos bálnákkal teli
tenger partján a fővenyes mart,
meghasonlik az élet – szennyes levében
milliók hánytornognak,
lehet-e értelme még a palackba zárt
kétségbeesett soroknak?
de azért az írást írd meg,
ránctalanná simítsd, úgy tedd a palackba,
magának Istennek szánd, hátha
a végső percben egy hullám fejébe csapja.

Éjjeli szolgálat

*Kiveszi kezemből a tollat
az éjszaka –
magam vagyok.
Pedig nem kívántam társat
ennyire még soha.
Pőre villany ragyog.
De már betelik
napom, itt a záróra.
Reggelt barangoznak.
Hát
te is
térj nyugovóra.*

Perkő

KISS BENEDEK (1943) költő, műfordító. Budapesten él. Összegyűjtött versei *Utak keresztje* címmel jelent meg 2010-ben.